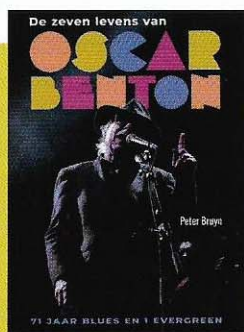

weten over een icoon. Het helpt dan om YouTube erbij te nemen en de muziek te horen zodat u optimaal kunt genieten van dit boek. Zo iemand heeft onze muziek in deze tijd weer dringend nodig. Tot slot: Sam Middleton had er meer van begrepen dan ik met mijn artikel over Nat King Cole. Een mens is nooit te oud om te leren! ■

Ben Kragting jr.

De Zeven Levens van Oscar Benton: 71 jaar blues en 1 evergreen

Auteur: Peter Bruyn

Uitgeverij In de Knipscheer, 2021

ISBN 9789493214132

240 pp, met z/w foto's, discografie en index

www.indeknipscheer.com

Wie onlangs de documentaire *I'm Back* van Roel en Mees van Dalen heeft gezien, weet het al: geboren Haarlemmer Ferdinand van Eys oftewel Oscar Benton (1949-2020) was een charismatische bluesmuzikant. Zijn zang klonk oorspronkelijk, net als zijn gitaarspel, dat een merkwaardig snel vibrato had, overgehouden van vioolles. Van dat klassieke instrument had hij al snel genoeg want zijn buurtvrienden hielden meer van rock and roll, beat en bluesmuziek en bovendien kreeg je dan ook meer belangstelling van de meiden. Een van die vrienden was Herman 'Lonesome Tanny Lant' Souverein, die uitvoerig aan het woord komt in het boek. Herman drumde; een uitgelezen mogelijkheid om een bandje te beginnen. Samen vonden ze al snel een basgitarist en een pianist en een jaar later wonnen zij het Loosdrecht Jazzconcours. Oscar gaf ieder bandlid een bijnaam omdat dat ook in het voorbeeldland Amerika ge-

bruikelijk was. Herman drumde mee op de eerste drie Decca-albums, tot en met *Benton '71*, dat volgens kenners en liefhebbers ook meteen als de beste productie gold. Toen Oscar vervolgens met zijn bluesband bij Bovema (EMI) aanklopte ging het al bergafwaarts met de belangstelling voor de 'primitieve' blues. Zijn albums brachten niets meer op. Men was meer geïnteresseerd in andere genres. Maar die steenkolengruis-stem konden ze uitstekend gebruiken voor rhythm and blues-achtige muziek, het liefst in combinatie met een vrouwenstem. Die combinatie (met Monica Verschoor) zou ongetwijfeld tophits opleveren en dat deed ze. Ook diende zich een buitenlandse toevalskraker aan: *Bensonhurst Blues*, soundtrack voor de film *Pour La Peau d'un Flic* met Alain Delon uit 1981. Dat was de hit waar Oscar Benton nog jaren financieel plezier aan beleefde.

Benton stopte met zijn bluesband, maar pakte het genre decennia later toch weer op. Want ondanks een hersenbloeding wist hij toch weer het podium te bereiken. Met gitarist/songwriter Johnny Laporte zong hij zijn comeback album *I'm Back* regelvoor-regel in. Johnny en diens broer Guus bleven hem trouw; voor de muziek en de boekhouding. Tot een hartaanval hem uiteindelijk fataal werd. Peter Bruyn beschrijft alle uitgebrachte albums uitvoerig, wat uitnodigend werkt om die platen nog eens te draaien. Wie ze niet in eigen discotheek heeft, kan natuurlijk de nodige streamingdiensten raadplegen. Het boek handelt niet alleen maar over muziek, want de hoofdpersoon heeft nog veel meer meegemaakt.

Een pareltje onder de muziekbio's !

Naschrift: Vier ex-bandleiden van Oscar, te weten de gitaristen Johnny en Guus Laporte, pianist Han van Dam en bassist Jan Willem Slingting, maken deel uit van de bluesgroep Barrelhouse die na 45 jaar nog steeds in staat is om een volle zaal in vervoering te brengen. Herman Souverein drumt nog altijd. Hij speelde na zijn Benton-periode onder meer bij de New City Blues Band en de laatste jaren bij PB and the Jags. ■

René van Kalken